

1261

1. Beh. af Lovf. om Tillæg til Lønningen for Embeds- og Bestillingsmænd.

1262

Kan komme frem, men det er en Bestemmelse om, naar den senest skal komme frem. Det ærede Medlem talte bestandig om, hvad der kunde ske, men her er slet ikke Tale om, hvad der kan ske, men om, hvad der skal ske. Det er ofte nok fremhævet og atter og atter gjentaget under Spørgsmaalet om den Revisionstvang, hvori man vilde indvillige Rigsdagen, at dermed var Intet afgjort, om Forholdene kunde gjøre det tilraadeligt, at man tidligere benyttede sin Ret til at bringe dette Spørgsmaal frem. Nei, Sagen var denne uendelige og endeløse Skrue, hvori man skulde tvinges ind, saa at Rigsdagen ikke blev Andet end et stedsevarende Revisionskammer; det var det, man gjorde Indsigelse imod. Man vilde ikke have en Bestemmelse, som sagde: Senest om 5 Aar skulde disse Love revideres, men der blev atter og atter mindet om, at denne Opgivelse af de 5 Aars Tvang ikke var et Forbud mod, at man tidligere kunde gaa til en Revision af Lønningslovene. Nu er det i Øvrigt det Giendommelige i nærværende Tilfælde, at Alt, hvad det ærede Medlem ligeoverfor det Forslag, der nu i Aar fremkommer saaledes motiveret som det her foreliggende, kan udlede af den ikke eksisterende Revisionstvang til næste Aar, er det, at hvis Revisions-Forslaget var kommet frem næste Aar, saa kunde man have ladet være at revidere og i Stedet derfor vedtaget et midlertidigt Tillæg som det her foreslaaede.

Det forekommer mig indlysende, at det dog er en eiendommelig Maade at møde et alvorligt Forslag paa. Sagen er den, at man ikke vil skride til en almindelig Revision paa en Tid, hvor Forholdene ikke utvivlsomt retsærdiggjøre en saadan, end lige nødvendiggjøre den. Sagen er, at de nuværende økonomiske Forhold, hvis Udvikling siden 1870. Ingen den Gang kunde forudse, nødvendiggjøre det hele Forholds Undersøgelse, ikke i Stikelse af en Revision, men saaledes at Spørgsmaalet er om en Undersøgelse af, i hvilken Grad Embedsmændenes Aar er stillede flettere, end man for 3 Aar siden var enig om, at de burde stilles; det er Spørgsmaalet, Andet er der ikke Tale om. Den egentlige Hovedgrund, som det ærede Medlem henholdt sig til — den er bleven berøpt meget haugt i hans første Foredrag, men senere har han fremdraget den stærkere — er, at Behandlingen af et Lovforslag som dette skulde være et særegent Tillidsspørgsmaal. Det er et Synspunkt, som jeg fra et konstitutionelt og praktisk Standpunkt maa anse for aldeles forfæstelig. Jeg tror, at det er en meget fordærvelig Wei, som det ærede Medlem vil

føre Thinget ind paa, og jeg maa tilstaa, jeg har ikke hørt nogen som helst Begrundelse af en saadan Opfattelses Berettigelse. Jeg har hørt — jeg kommer her atter tilbage til, hvad jeg ikke kan Andet end kalde et Spil med Ordene „Ministerium“ og „Regjering“, og det forekommer mig, at nogle Medlemmer have været vel hurtige til at tro paa, at der dog kunde ligge Noget i den ærede Forslagsstillers Ytringer i saa Henseende; jeg har hørt, siger jeg, at man ligesom har villet gjøre Indsigelse mod, at Embedsmændene vare Regjerings Embedsmænd. Nei, det, man kan gjøre Indsigelse imod, er at sige, at Embedsmændene ere Ministeriets Tjenere, det kan og skal der gjøres Indsigelse imod, men derimod er det fuldkommen rigtigt at sige, at Embedsmændene ere Regjeringens. Hvis skulde det ellers være? Skulde det maaske være Folkethingets Embedsmænd eller Tjenere? Nei, det er aldeles i sin Orden at sige, at Embedsmændene ere Regjeringens Embedsmænd, og hvis man vil stille det stærkere frem, kan man sige, det er Kongens Embedsmænd; men der er Ingen, der kan indvende Noget imod, at der siges, at det er Regjeringens Embedsmænd. Naar man derimod synes at antage, at der deri skulde ligge nogen Grund til at forkaste det foreliggende Forslag, saa kan jeg aldeles ikke forstaa, at der er nogen Grund til at betragte Spørgsmaalet om den rette Løn for Kongens Embedsmænd og Tjenere, for Regjeringens Tjenere, som et politisk Spørgsmaal. De ærede Herrer kunne vel begribe, at jeg nok kan forstaa, at man vil benytte det som et parlamentarisk Middel, saa tungnem er jeg ikke; men et ganske andet Spørgsmaal er det, om der er Sandhed i, at Behandlingen af et saadant Lovforslag efter vor Grundlov og efter det Standpunkt, hvorpaa vor Udvikling staar, med Rette og forsvarelig kan drages ind under et saadant Hensyn. Naar man saaledes taler om Embedsmændene som Ministeriets Tjenere, saa er det, man bringer en falsk Belysning ind over det Hele, og saa glemmer man, at der her er Tale om en vedvarende offentlig Funktion, som er nødvendig i Statens, i Kongens Tjeneste; thi Kongen og Staten kan og bør ikke adskilles, Kongedømmet er netop det vedvarende, det faste Udtryk for selve Statsideen, og den vedvarende Statstjenestes Krav maa ikke bedømmes efter den Art forbigaaende Momenter; om der i et Øieblik er et særligt Tillidsforhold tilstede mellem en Del af Repræsentationen og Ministeriet, det er en Sag for sig. Derfor til en given Tid Kongen virkelig tror at burde fastholde et Ministerium, saaledes som det